

Arrest

nr. 60 649 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 juli 2009, verklaart er zich op 3 juli 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 10 november 2010, verstuurd op 16 november 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Bar Belawut, district Jaji in de provincie Paktia. U behoort tot de Zazai clan, Pashtun etnie. U bent een soenniet. U bent heden ongeveer zestien jaar oud en bent aldus nog minderjarig. U bent de oudste zoon uit een gezin van zes kinderen. Toen u vier jaar oud was, vluchtte u samen met uw ouders naar Peshawar, Pakistan, omwille van de gevechten in Afghanistan. U ging er gedurende vier jaar naar de Afghaanse

school 'Sayed Jalaluddin'. Uw vader werkte als taxibestuurder. U en uw familie kende nooit enig legaal verblijf in Pakistan. In de loop van het jaar 2002 keerden u en uw familie terug naar Bar Belawut in Afghanistan nadat het land van de taliban werd bevrijd. Uw vader werkte opnieuw als taxibestuurder en werkte tevens op de landbouwgronden. U ging niet langer naar school in Afghanistan omwille van de onveilige situatie in de regio. Een tweetal jaar na uw terugkeer overleed uw vader aan een natuurlijke dood. Als oudste zoon droeg u nu de verantwoordelijkheid over het gezin. Een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan, ontving u een dreigbrief van de taliban waarin u werd aangemaand zich aan te sluiten om de 'jihad' te dienen. Uit vrees te worden ingezet in een zelfmoordaanslag van de taliban of gedwongen te worden om te vechten, ontvluchtte u kort hierna uw land van herkomst. Via Gardez ging u naar uw oom in Kaboel. Nadat een smokkelaar was gecontacteerd reisde u over land verder tot Europa. Uw route liep doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk. U vroeg hier asiel aan op 3 juli 2009."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- er kan weinig geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat plaatselijke taliban hem zochten om hem voor de strijd te rekruteren. Verzoeker legde immers weinig samenhangende verklaringen af over de dreigbrief van de taliban, kon niet veel zeggen over de verhoudingen tussen de taliban en de burgerbevolking en wist niet wie van de taliban hem thuis zochten;
- verzoeker legde zeer vage verklaringen af over zijn reisweg, wat twijfels doet rijzen over de wijze waarop hij naar België is gereisd;
- er rijzen ook twijfels bij verzoekers beweerde terugkeer vanuit Pakistan naar Afghanistan en zijn beweerde verblijf in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar Europa. Verzoekers kennis van zijn regio is immers niet van dien aard om te besluiten dat hij er nog zes tot zeven jaar gewoond heeft;
- het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan hij, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop hij kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten hij nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt;
- verzoeker legt geen enkel document neer dat zijn identiteit, herkomst, reisweg of vluchtaanleiding kan staven.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen of hem minstens subsidiaire bescherming te verlenen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de beslissing te vernietigen, opdat de commissaris-generaal zijn afkomst degelijk onderzoekt en nagaat of de huidige toestand in het district Jaji aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming.

In zijn enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert ook aan dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout gemaakt heeft.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is en dat dit aantoonde dat de commissaris-generaal onzorgvuldig gehandeld heeft. De commissaris-generaal stelt immers enerzijds dat verzoeker zijn afkomst niet bewijst, maar anderzijds erkent hij wel dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en dat hij een aantal buurdorpen kan opnoemen.

Verder stelt verzoeker zich de vraag of het niet onredelijk is om van een minderjarige te verwachten dat hij de bestuurlijke indeling van Paktia kent.

Verzoeker stelt ook dat het evident is dat hij de details over zijn reisweg van zijn oom vernomen heeft aangezien zijn oom de smokkelaar geregeld heeft.

Verder bewijst de commissaris-generaal niet dat verzoeker de aardbeving kan gevoeld hebben die in 2008 op minder dan 50 kilometer van zijn dorp plaatsvond. De commissaris-generaal geeft immers niet aan hoe krachtig de aardbeving was, of ze in verzoekers dorp te voelen was en of ze daar schade aangericht heeft.

De commissaris-generaal bewijst volgens verzoeker niet dat de documenten die hij heeft voorgelegd zijn afkomst niet aantonen.

Verzoeker voert ook nog aan dat de commissaris-generaal zijn situatie niet individueel beoordeelt, aangezien hij in zijn beslissing stelt dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie van de voorbije jaren en op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien.

Verzoeker stelt tot slot vast dat de commissaris-generaal geen enkele opmerking heeft gemaakt over zijn asielrelaas en hij herneemt dan ook zijn asielmotieven. Verder stelt hij dat de situatie in Paktia ernstig is en aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming. Hij verwijst hiervoor naar de incidenten die hij tijdens het gehoor heeft meegedeeld, naar de berichtgeving over de situatie in Afghanistan en naar het beleid van het Commissariaat-generaal en meer bepaald de beleidsnota van september 2010. Hij vraagt ook bijkomend onderzoek.

2.2. De Raad is vooreerst van mening dat er geen reden is om verzoeker als vluchteling te erkennen. Evenmin komt verzoeker in aanmerking voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal immers uitdrukkelijk verklaard dat hij in Afghanistan geen problemen kende buiten de dreigbrief van de taliban (gehoorverslag, 16). Aan het bestaan van de dreigbrief kan echter geen geloof worden gehecht. De commissaris-generaal heeft immers terecht vastgesteld dat verzoeker eerst verklaarde dat zijn problemen met de taliban vier tot vijf maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan begonnen, terwijl hij even later verklaarde dat hij nog ongeveer anderhalve maand in zijn dorp bleef nadat hij de dreigbrief van de taliban had ontvangen. Verder verklaarde hij ook eerst dat het zijn moeder was die de brief voorlas, terwijl even later bleek dat zijn moeder niet kan lezen. Verzoeker gaf tijdens het gehoor geen verklaring voor deze tegenstrijdigheden en ook in zijn verzoekschrift betwist hij deze tegenstrijdigheden niet. Hij stelt enkel dat de commissaris-generaal geen enkele opmerking heeft gemaakt over zijn asielrelaas, wat niet overeenstemt met de werkelijkheid. De Raad sluit zich dan ook aan bij deze vaststellingen. Aangezien aan de dreigbrief geen geloof kan worden gehecht en verzoeker in Afghanistan geen andere problemen kende, maakt hij niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verder stelt de Raad vast dat essentiële elementen ontbreken om te kunnen oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet zijn zowel de nationaliteit als de herkomst van belang. Het risico op ernstige schade moet beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een asielzoeker de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest de asielzoeker het belang bij zijn beroep als blijkt dat hij al in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing is niet tegenstrijdig door enerzijds te erkennen dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en anderzijds te stellen dat verzoeker niet aantoonde waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek naar Europa verbleven heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft. Ook de Raad ziet geen reden om aan verzoekers beweerde nationaliteit te twifelen. De commissaris-generaal hecht daarentegen geen geloof aan verzoekers beweerde herkomst. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de documenten die hij heeft voorgelegd aantonen dat hij uit Afghanistan afkomstig is. Dit argument houdt echter geen steek aangezien verzoeker in de loop van de asielprocedure geen enkel document heeft neergelegd en hij ook aan zijn verzoekschrift geen enkel document toevoegt. De commissaris-generaal betwijfelt dat verzoeker vanuit Pakistan is teruggekeerd naar Afghanistan en dat hij daar tot aan zijn vertrek naar Europa in het dorp Bar Belawut heeft verbleven. De Raad is echter van mening dat de motieven in de bestreden beslissing niet volstaan om tot dat besluit te komen en dat het op basis van verzoekers verklaringen en gelet op zijn profiel aannemelijk is dat hij afkomstig is van Bar Belawut. De commissaris-generaal betwist niet dat verzoeker minderjarig is en een aanzienlijk deel van zijn leven in Pakistan gewoond heeft. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij in Afghanistan nooit naar school is geweest. Het is dan ook aannemelijk dat

verzoeker de bestuurlijke indeling van de provincie Paktia niet kent of dat hij niets kan zeggen over de gouverneur, het districtshoofd en de politiechef. Het is om dezelfde redenen evenmin merkwaardig dat verzoeker de namen van andere etnieën en stammen in Paktia niet kent, temeer omdat uit het administratief dossier blijkt dat 91 procent van de bevolking in Paktia uit Pashtoenen bestaat en de commissaris-generaal niet aantoont dat er in verzoekers dorp of omgeving andere etnische groepen of stammen wonen. De commissaris-generaal toont ook niet aan dat er in verzoekers streek bekende pelgrimsplaatsen liggen waarvan verwacht mag worden dat verzoeker ze kent. Verder merkt verzoeker in zijn verzoekschrift terecht op dat de commissaris-generaal niet aangeeft of de aardbeving in verzoekers dorp te voelen was en of ze daar schade aangericht heeft. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier, noch in de verweernota aangeeft welke draagwijdte de aardbeving had, wat de gevolgen ervan waren voor de bevolking en welke ruchtbaarheid de pers eraan gegeven heeft. Bijgevolg kan de Raad niet oordelen of het al dan niet “volstrekt onaannemelijk” is dat verzoeker van deze aardbeving niets gemerkt heeft. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in zijn verweernota stelt, is het niet aan verzoeker om te bewijzen dat hij in zijn dorp de aardbeving onmogelijk kon voelen, maar is het de plicht van de commissaris-generaal om de argumenten waarop hij zijn weigeringsbeslissing steunt met voldoende bewijzen te onderbouwen, zelfs als dat “een uitvoerige seismologische uiteenzetting” vereist. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afwisselend de Gregoriaanse en de Afghaanse kalender gebruikt. Zo antwoordt hij op de vraag of hij zijn geboortedatum kent dat hij in 1374 geboren is en dat dit overeenstemt met 1994 (gehoorverslag, 4). Als de dossierbehandelaar hem vraagt in welk jaar hij zijn asielaanvraag heeft ingediend volgens de Afghaanse kalender, blijkt dat hij daarop kan antwoorden (gehoorverslag, 9). Aldus blijkt dat verzoeker de Afghaanse kalender kent en dat hij deze tijdens het gehoor ook spontaan gebruikt. Het is daarenboven niet onaannemelijk dat verzoeker de Gregoriaanse kalender kent, gelet op het feit dat hij tot zijn achtste in Pakistan gewoond heeft en daar school liep en hij ook in België al meer dan een jaar naar school ging op het ogenblik dat hij op het Commissariaat-generaal gehoord werd. Uit het gehoorverslag blijkt verder ook dat verzoeker de namen van de zomermaanden kan opnoemen (gehoorverslag, 11) en dat hij de Afghaanse oppervlaktematen kent (gehoorverslag, 10). Ook blijkt dat verzoeker kan antwoorden op vragen over zijn dorp en over zijn dagelijkse bezigheden. Zo vertelde hij dat er nabij zijn huis een bron is met twee waterpompen, dat er water stroomt tussen zijn dorp en het dorp Petla en dat er vlakbij bergen zijn waar hij hout sprokkelde (gehoorverslag, 6-8). Hij kon ook zeggen welke gewassen zijn vader kweekte, wanneer het verboden werd om hasj en papaver te verbouwen, wanneer er geplant en geoogst werd en waar ze de oogst verkochten (gehoorverslag, 11-12). Dat hij niet wist welke kunstmeststof ze gebruikten en of ziektes en insecten in zijn streek de gewassen teisterden, weegt niet op tegen de kennis die hij wel bezat. Aldus blijkt dat verzoeker kon antwoorden op de meeste vragen over zijn concrete leefwereld en dat hij vooral op vragen over politiek en geografie het antwoord schuldig moest blijven. Gelet op verzoekers profiel kan een beslissing om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren niet louter op een gebrekkige kennis van deze laatste elementen steunen. Van verzoeker kan immers geen uitgebreide politieke en geografische kennis verwacht worden. Op basis van de gegevens waarover de Raad beschikt, is hij dan ook van mening dat het aannemelijk is dat verzoeker van Bar Belawut afkomstig is.

Het administratief dossier bevat geen informatie over de veiligheidstoestand in verzoekers streek. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de situatie in Paktia ernstig is en verwijst onder meer naar de berichtgeving over de situatie in Afghanistan en naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal van september 2010. Hij laat echter na om de informatie waarnaar hij verwijst aan zijn verzoekschrift toe te voegen. Bijgevolg kan de Raad niet oordelen of burgers in verzoekers streek op dit ogenblik een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon door willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en of verzoeker bijgevolg in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Er is dan ook bijkomend onderzoek vereist naar de veiligheidstoestand in verzoekers streek. Aangezien essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 november 2010 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER